

III. Jiang Zeminin ja KKP:n salajuoni

Jiang Zemin tunnetaan poliittisesta kieroilusta ja halustaan tuoda itseään esille. Hänen epäpätevyytensä ja tietämättömyytensä ovat tunnettuja. Vaikka hän täydestä sydämestään ja silkkaa pahansuopuuttaan päätti ”tuhota” Falun Gongin, hän ei itse kyennyt tekemään paljoa, sillä Falun Gongin juuret ovat perinteisessä kiinalaisessa kulttuurissa, ja siitä on tullut niin suosittu, että sen sosiaalinen perusta on laaja. Kiinan kommunistisen puolueen tyranniakoneisto – monien liikkeiden myötä täydellistynyt – oli täydessä toimintavalmiudessa, kun KKP aikoi kitkeä Falun Gongin. Jiang Zemin käytti hyväkseen asemaansa KKP:n pääsihteerinä ja käynnisti henkilökohtaisesti Falun Gongin vainon. Kommunistisen puolueen reaktio Jiang Zeminin aloitteeseen oli vuorikiipeilijän huudon aiheuttaman lumivyöryn kaltainen.

Ennen kuin Jiang virallisesti antoi käskyn Falun Gongin tuhoamisesta, kommunistinen puolue oli jo alkanut tukahduttaa, tarkkailla ja tutkia Falun Gongia sekä tekaista syytöksiä sitä vastaan.

Kiinan kommunistinen puolue tunsu itsensä ”Totuuden, Laupeuden ja Kärsivällisyyden” uhkaamaksi, puhumattakaan harjoituksen ennätysellisestä ja kasvavasta suosiosta.

Turvallisuuspoliisin henkilöstöä soluttautui Falun Gongiin jo vuonna 1994, mutta he eivät löytäneet siitä mitään vikaa, ja osa heistä jopa alkoi oikeasti harjoittaa menetelmää. Vuonna 1996 Guanming Daily –sanomalehti rikkoi valtion politiikan mukaista ”kolmea rajoitusta”, jotka koskivat qigongia (toisin sanoen valtio ei ”suosi tai tuomitse qigong-tapahtumia eikä sekaannu niihin”) ja julkaisi artikkelin, joka tuomitsi Falun Gongin ideologian. Sen jälkeen alkoivat poliitikot, joilla oli tausta turvallisuuspalvelussa tai niin kutsuttuina ”tiedemiehinä”, jatkuvasti hätyytellä Falun Gongia. Vuoden 1997 alussa KKP:n keskuskomiteaan kuuluvan politiikka- ja oikeuskomitean sihteeri Luo Gan käytti valtaansa ja määräsi yleisen turvallisuuden viraston aloittamaan maanlaajuiset Falun Gong –tutkimukset. Niiden tarkoitus oli löytää todisteita, jotka oikeuttaisivat menetelmän kieltämisen. Sen jälkeen, kun koko maan raporteissa todettiin, ettei ”todisteita vielä ole löydetty”, Luo Gan laati kiertokirjeen (no. 555) nimeltä ”Ilmoitus Falun Gong –tutkimusten aloittamiseksi” ja kierrätti sitä yleisen turvallisuuden ministeriössä (joka tunnetaan myös nimellä ”poliittisen turvallisuuden virasto”). Ensin hän väitti Falun Gongin olevan ”paha kultti” ja määräsi sitten maan kaikki poliisilaitokset aloittamaan Falun Gongin järjestelmälliset tutkimukset sekä käyttämään salaisia agenteja todisteiden keräämiseen.

Tutkimukset eivät löytäneet todisteita, jotka olisivat tukeneet hänen syytteitään.

Ennen kuin kommunistinen puolue – pahan hengen hallitsema organisaatio – pystyi aloittamaan hyökkäyksen Falun Gongia vastaan, se tarvitsi henkilön, joka käynnistäisi vainokoneiston.

Olennaista oli se, kuinka kommunistisen puolueen johtaja käsittelisi tätä kysymystä. Yksilönä hänellä oli kyky sekä hyvään että pahaan – ihmisluonnon kahteen vastakkaiseen ominaisuuteen.

Jos hän seuraisi hyvää puoltaan, voisi hän hetkellisesti estää puolueen halpamaisen luonteen purkauksia; muussa tapauksessa KKP:n ilkeä luonto näyttäytyisi täydessä mitassaan.

Demokratiaa puoltavan opiskelijaliikkeen aikana vuonna 1989 Kiinan kommunistisen puolueen silloinen pääsihteeri Zhao Ziyang ei aikonut tukahduttaa opiskelijoita, vaan tämän vaatimuksen esittivät KKP:n ”kahdeksan vanhinta”. Deng Xiaoping sanoi tällöin, että ”tappaisimme 200 000 ihmistä saadaksemme 20 vuotta vakautta”. Nämä ”20 vuotta vakautta” tarkoittivat itse asiassa kahtakymmentä vuotta KKP:n valtaa. Tämä ajatus oli kommunistisen puolueen diktatoristen päämäärien mukainen, joten se hyväksyttiin.

Falun Gongin kysymyksessä Jiang Zemin oli KKP:n keskuskomitean politbyron pysyvän toimikunnan seitsemästä jäsenestä ainoa, joka vaati tukahduttamista. Hänen selityksensä mukaan tämä oli välttämätöntä ”puolueen ja maan selviytymiselle”. Tämä kosketi puolueen herkintä kohtaa ja provosoi KKP:n taipumusta väkivaltaiseen taisteluun. Tällä tavoin Jiang Zeminin halu säilyttää henkilökohtainen valtansa ja kommunistisen puolueen halu säilyttää diktatuurinsa kohtasivat yhteisellä rajapinnalla.

Heinäkuun 19. päivän iltana vuonna 1999 Jiang Zemin järjesti kokouksen kommunistisen puolueen korkeimpien virkamiesten kanssa. Hän ylitti laillisen toimivaltansa ja henkilökohtaisesti ”yhdenmukaisti” kaikkien osallistujien ymmärryksen asiasta sekä päätti käynnistää valtavan vainokampanjan Falun Gongia vastaan. Kiinan hallituksen nimissä hän kielsi Falun Gongin ja johti yleisön harhaan. KKP, Kiinan hallitus ja puolueen väkivaltakoneisto ottivat koko laajuudellaan osaa miljoonien Falun Gongin harjoittajien musertavaan tukahduttamiseen.

Jos KKP:n pääsihteeri olisi tällöin ollut joku muu kuin Jiang Zemin, Falun Gongin vainoa ei olisi koskaan tapahtunut. Tässä mielessä voidaan sanoa, että kommunistinen puolue käytti Jiang Zeminiä hyväkseen.

Toisaalta, jos kommunistinen puolue ei olisi syylistynyt raakalaismaisen ja moraalittoman luonteensa ansiosta niin moniin verilöylyihin, se ei olisi nähnyt Falun Gongia uhkana. Ilman kommunistisen puolueen täydellistä ja läpitunkevaa kontrollia, joka ulottuu yhteiskunnan jokaiseen osaan, Jiang Zeminin aiheet tukahduttaa Falun Gong eivät olisi saaneet taakseen organisaatiota, rahoitusta ja propagandaa, tai diplomaattien, henkilöstön ja kaluston tukea, tai vankiloiden, poliisin, kansallisen turvallisuuden jaoston ja armeijan kannatusta, tai niin kutsuttua ”tukea” uskonnollisilta, tieteellisiltä ja teknologisilta piireiltä sekä demokraateilta, ammattiliitoilta, nuoriso-osastoilta, naistenjärjestöiltä ja niin edelleen. Tässä mielessä voidaan sanoa, että Jiang Zemin käytti hyväkseen kommunistista puoluetta.